

Поводом вести да је Мартију Ахтисарију додељена Нобелова награда за мир, „председник“ самопроглашене творевине у Приштини Фатмир Сејдију изјавио је да је „признање више него заслужено отишло у праве руке“. Тиме је Сејдију напосредом рекао нешто сувисло и истинито, што иначе није њему својствено. Марти Ахтисари је заслужио Нобелову награду за мир не зато што је миротворац и хуманиста, већ зато што је институција те награде до те мере дискредитована да неком бољем од њега не би добро пристајала.

Већ деценијама, ликови и дела прималаца те награде представљају грубу карикатуру завештања Алфреда Нобела. Њоме се, у име узвишених моралних норми, безочно манипулише зарад остварења краткорочних циљева или задовољења идеолошких предрасуда западне политичке елите, управо као што се Трибуналом у Хагу, у име права и правде, безочно манипулише у истом циљу и на сличан начин.

Ако пођемо од теоретске претпоставке да поседовање Нобелове награде за мир представља доказ узорног понашања једне добронамерне, морално чисте личности, схватићемо да Марти Ахтисари није ни први, а можда чак ни најгори од досадашњих лауреата.

Спорни лауреати

Менахем Бегин је 1978. поделио награду са египатским председником Садатом због мировног споразума из Камп Дејвида. Тиме није могло да буде избрисано сећање на Бегинову каријеру терористе из времена борбе за независност Израела. Он је стигао у Палестину (која је тада била под британским мандатом) 1942. и одмах је приступио илегалној ционистичкој организацији Иргун која је заговарала тероризам да би се Британци принудили на повлачење. Бегин је 1944. дошао на чело те организације и убрзо започео са оружаним нападима на британске установе, полицајце и војнике, не чекајући крај рата. Иргун је истовремено изнуђивао новац од јеврејских досељеника и пљачкао банке, чиме је финансирао своје акције.

Априла 1948, у јеку рата за независност, Бегинови људи из састава Иргуна упали су у

арапско село Деир Јасин недалеко од Јерусалима и побили више од стотину цивила. Најспектакуларнији напад који је Бегин планирао, а његови људи извели свакако је дизање у ваздух хотела „Краљ Давид“ у Јерусалиму 22. јула 1946. Том приликом је погинула 91 особа, а на десетине повређено. Бегин је био директно одговоран, због чега су британске власти за њим расписале потерницу нудећи награду од 10.000 (ондашњих) фунти. Чак се и Давид Бен Гурион оградио од Бегина, описавши Иргун као „непријатеље јеврејског народа“.

Године 1994. награду је са својим израелским саговорницима поделио покојни палестински лидер Јасер Арафат. Врло брзо је постало јасно да од неког трајног мира у Светој земљи нема ништа. Арафатова „мировњачка“ фаза већ другом половином деведесетих је замењена новом интифадом и притајеним манипулисањем тероризмом од стране лидера ПЛО као вазда присутним средством политичке борбе. Међутим, у тренутку када је додељена, та је награда имала јасну практичну намену као додатно средство придобијања палестинског лидера за мировне преговоре вођене у Ослу под окриљем западних сила.

Акције ПЛО

Без обзира на правне, моралне и историјске факторе палестинско-израелског или ма ког другог сукоба, питање да ли је нека личност „терориста“ или није треба да буде разматрано кроз призму почињених дела, а не политичких циљева. Ни симпатизери Палестинаца у сложенем блискоисточном мозаику не би требало да затварају очи пред чињеницом да је Арафат био класични терориста: политички активиста спреман и вољан да прибегава непредвидивом и несразмерном насиљу против невиних жртава зарад остварења својих циљева.

Арафатов Ал Фатах директно је или преко свог огранка „Црни септембар“ извршио на десетине акција које спадају под класичну дефиницију тероризма. Подметање бомби у цивилним објектима, попут ресторана, и саобраћајним средствима, авионима пре свега, отмице и убиства - нераздвојно су везани за ПЛО у свим фазама његовог постојања. „Црни септембар“ је првенствено запамћен по нападу на олимпијско село и убиству 11 израелских спортиста у Минхену 1972. Само неколико месеци касније, марта 1973, Арафат је из своје либанске базе у логору Схатила лично наредио напад на дипломатску четврт у суданској престоници Картуму, након чега су тројица отетих дипломата хладнокрвно убијена.

Прошле, 2007. године награду је добио Ал Гор, Клинтонов потпредседник, за своју борбу против тзв. глобалног загревања, а посебно за документарни филм „Незгодна истина“. Од тада је избила на видело незгодна истина о Горовом манипулисању научним подацима у циљу доказивања унапред задате тезе о узроцима „глобалног загревања“, као и о прибегавању директном плагијату у јавним иступањима. Све је то ипак мање страшно од чињенице да је, као човек бр. 2 у Клинтоновом тиму, Гор био загрижени поборник бомбардовања Србије у пролеће 1999. и један од функционера директно одговорних за тај агресивни рат вођен упркос међународном праву и правди.

Садашњи француски министар иностраних послова Бернар Кушнер добио је награду 1999, недуго после „хуманитарне интервенције“ НАТО на Балкану, коју је здушно подржавао. Он је у Ослу додатно зацементирао каријеру засновану на безочној експлоатацији туђе патње у сврху самопромоције. Та је самопромоција у случају Кушнеровог ангажмана око „људи из чамаца“ до те мере прешла све границе доброг укуса да га се јавно одрекла организација „Лекари без граница“ коју је он сам основао! Као шездесетосмашки левичар скован по калупу Бернара Анри-Левија, Тонија Блера и Хавијера Солане, Кушнер је, наравно, загрижени србомрзац и свесрдни поборник задобијања наклоности исламског света кроз подршку муслиманима у Босни и Шиптарима на Косову. У новије време овај „мировњак“ је познат и по томе што је међу ретким виђенијим Французима који отворено подржавају Бушов рат у Ираку.

Постмодерна фарса

Понашање доносилаца одлука у Вашингтону, Бриселу или Ослу није могуће разумети без спознаје основних карактеристика доминантне идеологије савременог Запада. Наравно, између утопијских глобалиста на либералној левици (Кушнер, Гор) и неоимперијалних глобалних хегемониста на неоконзервативној десници праве разлике нема. Зато се Кушнер без проблема прихватио високог положаја у „десној“ влади проамериканца Саркозија. Њихов поглед на свет укоренењен је у колапсу европског поретка 1914. године. Западна цивилизација ушла је у 21. век као сопствена бледа сенка. Њен захуктали технолошки развој и пропратни раст материјалног стандарда протеклих деценија само прикривају њену културну, моралну и духовну кризу - кризу која је у корену предстојећег финансијског колапса западног света.

Доносиоци одлука о Нобеловој награди за мир, попут свих осталих припадника западне политичке елите, додељивањем награде Ахтисарију само су додатно закорачили са ону страну истине и стварности, баш као што њихови академски исписници склони постмодернизму и деконструктивизму закорачише смело иза сваке естетике. Њихова

„култура" је култ постисторијске, постхумане, технолошке цивилизације ослобођене сваког морала.

Између прототипова мировњачког хуманизма оличених у Ахтисарију, Кушнеру, Гору и њиховим компањонима, и оних атавистичких остатака истинске људскости који још увек верују у лепо, добро и истинито, у веру, наду и милосрђе, Србија ће пре или касније морати да направи избор, незамагљен флоскулама о „Европи", како зарад сопственог опстанка тако и зарад свог образа.